

kalde et nødvendigt Onde. Naar man har maattet lovgive i dette Spørgsmaal, og naar man har maattet gaa til det her foreliggende, er jeg glad ved, at der, saa vidt jeg forstaaer, her foreligger en Oversenskomst mellem Lodsvæsenet og de interesserede Søfartsorganisationer.

Med alle de øvrige væsentlige Punkter i Lovforslaget er jeg, som nævnt, mindre tilfreds. Jeg er betænkelig og til Dels ligefrem utilfreds. Jeg beder om overfor det høje Ting først forholdsvis summarisk at maatte gennemgaa en Række mindre Punkter for derefter mere indgaaende at vende mig til Lovforslagets Hovedpunkter.

Den gældende Lov siger i sin § 1, at Nedlæggelse og Oprettelse af Lodserier bestemmes ved Lov. I Lovforslagets § 1 siges det derimod, at Ministeren bestemmer, hvor der skal findes Lodserier. Med andre Ord, man gaar bort fra, at Lovgivningsmagten er den afgørende, og over til, at det bliver Ministeren. Og endvidere: efter den gældende Lovs § 8 er det Ministeren, der afskediger Lodserne, efter Lovforslagets § 2 er det Lodsdirektøren, der afskediger Lodserne. Fremdeles indfører Lovforslagets § 11, 2det Stykke, en Ret for Ministeren til at paa- byde Lodstvang. Som man vil se, gaar alle disse 3 Bestemmelser ud paa at forskyde Afgørelsesretten, Myndigheden, fra oven nedad, fra Lovgivningsmagten ned til Ministeriet, fra Ministeriet ned til Lodsdirektøren. Jeg tror, den højtærede Minister her ganske har misforstaaet det i sin Tid siddende Folketingsudvalgs Tanker. Jeg tror, at disse er gaaet i stik modsat Retning, at man netop ganske utvivlsomt ikke har ønsket at forskyde Myndigheden nedad. Jeg skal i saa Henseende indskrænke mig til at henvise den højtærede Minister til Folketingstidenden for 1912, Sp. 8560 ff. og til Udvalgsbetænkningen i Tillæg B. Sp. 3008.

Lovforslagets § 63 handler om kommunale Lodseriers Overgang til Staten, og Bemærkningen til den nævnte Paragraf siger herom: „Det er ønskeligt, at der gives de kommunale Lodserier den lettest mulige Adgang til at overgaa til Staten“. Jeg mener at burde udtale, at jeg slet ikke deler denne Opfattelse af det ønskelige. Jeg tror saagar at turde sige, at mit Parti i al Almindelighed ikke ønsker Overgang af kommunale Institutioner til Statsdrift. I hvert Fald finder jeg det i det givne Tilfælde ganske unaturligt, at man fra Statens Side skulde arbejde hen til at faa kommunale Lodserier, Lodserier, der er

knyttede til specielle kommunale Institutioner, overført til Statsdrift.

Lovforslagets § 7 siger: „fortrinsvis Adgang“ — altsaa til Lodsstillingen — „... har den... der har bestaaet nogen videre gaaende Eksamen“, og Bemærkningerne til § 42 taler i Forbindelse med Sundlodserierne om at „muliggøre Tilgang til Lodseriet af Skibsfartens dygtigste Mænd“. Her er jeg ganske uenig med den højtærede Minister. Det er saa langt fra, at jeg mener, man skal friste Søfartens dygtigste Mænd til at blive Lodser, f. Eks. ved Københavns Lodseri, at jeg tværtimod mener, at der er en for Samfundet ganske anderledes nyttig Anvendelse for disse Folk ude paa de store Verdenshave og i de fremmede Havne. Det forekommer mig, at det vilde være ganske unaturligt, om man vilde anvende Sømandsstandens dygtigste Mænd til at ligge og lodse Skibe ud fra og ind i Københavns Havn. Saa grelt synes dette mig at være, at man efter min Mening med næsten samme Berettigelse kunde anvende Danmarks dygtigste Jurister til at være Stævningmænd i Sø- og Handelsretten.

Jeg kommer nu til nogle Paragraffer, der forekommer mig at være i høj Grad uklare. Lovforslagets §§ 12 og 13 sætter Bødestraf for det Tilfælde, at farvandskendte Personer blot ledsager Fartøjet. Dette Ord „ledsager“ er i den Grad vagt, at man her, forekommer det mig, aabner et meget vidt Perspektiv for Spionage og for generende Forholdsregler overfor fuldstændig sagesløse Folk.

Lovforslagets § 36 bestemmer — og en tilsvarende Udtalelse findes i Bemærkningerne til denne Paragraf —, at Lodsen skal have Betaling baade for Udloadsning og Tilbagelodsning, naar denne skyldes et Forlangende fra Skibsførers Side, men derimod kun Betaling for Udloadsningen, hvis Naturforholdene gør det nødvendigt at vende om. Det forekommer mig, at det i Praksis maa blive ganske umuligt at klare dette Forhold. Hvis der nu indtræder uheldige Naturforhold, naar et Skib er udsejlet fra sin Ankerplads eller fra sin Losningsplads, hvad vil der da ske? Skibsføreren, der har Ansvaret for Skibet, er bange for at forlange, at der skal vendes om, for saa ved han, han skal betale dobbelte Lodspenge, og omvendt gaar Lodsen og vil ikke kræve, at der skal vendes om, han haaber paa, at Skibsføreren skal forlange det, for saa faar han dobbelte Lodspenge. Resultatet bliver maaske, at der hænder Skibet en Ulykke. Det fore-